

Sygn. akt V ACa 261/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SA Robert Obrębski

Sędziowie: SA Ewa Kaniok (spr.)

SA Przemysław Kurzawa

Protokolant: Małgorzata Szmit

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku J. Z.

z udziałem E. Z. i Prokuratora Prokuratury Regionalnej w W.

o uchylenie ubezwłasnowolnienia

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ns 94/15

postanawia:

I. **oddalić apelację;**

II. **przyznać radcy prawnemu R. M. wynagrodzenie w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych powiększone o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym i wypłacić je ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie.**

Przemysław Kurzawa Robert Obrębski Ewa Kaniok

Sygn. akt V ACa 261/20

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16 czerwca 2015 r. J. Z. wniósł o uchylenie ubezwłasnowolnienia orzeczonego postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie o sygnaturze akt IV Ns 95/09.

Uczestniczka E. Z. i Prokurator wnieśli o oddalenie wniosku.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym wniosek oddalił, w punkcie drugim nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa, w punkcie trzecim przyznał radcy prawnemu R. M. wynagrodzenie w kwocie 360 zł plus VAT z tytułu pełnienia funkcji pełnomocnika z urzędu.

Z ustaleń faktycznych, jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia wynika, że postanowieniem z dnia 13 lipca 2010 r. J. Z. został całkowicie ubezwłasnowolniony z powodu choroby psychicznej. Podstawą wydania tego orzeczenia była rozpoznana u J. Z. choroba w postaci uporczywych zaburzeń urojeniowych.

Opiekunem prawnym J. Z. została jego matka.

Sąd ustalił wówczas, iż w latach 2006 - 2007 J. Z. był trzykrotnie hospitalizowany. Od 2006 r. nie pracuje. Doprowadził do zadłużenia mieszkania, z którego musiała się wyprowadzić jego matka E. Z. z uwagi na agresywne zachowania syna. Toczyła się sprawa o eksmisję. J. Z. niełożył na utrzymanie swoich dzieci. W 2010 r. J. Z. był bezkrytyczny wobec swojej choroby, uważał się za osobę zdrową, nie wymagającą leczenia.

Wnioskodawca od 2010 r. był hospitalizowany w latach: od 21.12.2012 r. do 19.04.2013 r. w Szpitalu (...) na podstawie postanowienia sądu o przymusowym leczeniu, od 19.04.2013 r. do 3.12.2013 r. na oddziale rehabilitacji psychiatrycznej Szpitala (...), od 3.12.2013 r. do 15.01.2015 r. w Szpitalu w T. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy o zastosowaniu wobec niego środka zabezpieczającego, od 15.01.2015 r. do 19.10.2016 r. w Szpitalu w T. w Zakładzie Opiekuńczo-Lecznym. Od 10.10.2016 r. przebywa w Domu Pomocy Społecznej (...) w C..

Wnioskodawca ma orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Jego matka będąca opiekunem prawnym spłaca jego długi i załatwia sprawy w jego imieniu m. in. związane z wypłatą świadczeń alimentacyjnych na dzieci wnioskodawcy przez Fundusz Alimentacyjny. Do czasu przeniesienia wnioskodawcy do DPS w C. wnioskodawca wychodził na przepustki pod opieką A. D.. Miał plany aby z nią zamieszkać, ale świadek nie potwierdziła woli zamieszkania z wnioskodawcą w swoim mieszkaniu. Wnioskodawca przebywając w DPS nie uczestniczy w zajęciach dostępnych dla pensjonariuszy, sporadycznie odwiedza go matka. Rentą wnioskodawcy dysponuje matka jako opiekun prawny. Wnioskodawca uważa, iż otrzymuje od matki za mało pieniędzy na swoje potrzeby.

W niniejszej sprawie opinię sporządzały 3 zespoły biegłych. Były to zarówno opinie pisemne jak i ustne. Opinie każdorazowo były kwestionowane przez wnioskodawcę. W ocenie Sądu Okręgowego opinie są sporządzone profesjonalnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zawierają wszystkie elementy niezbędne do uznania ich za wiarygodne. Wnioski przedstawione przez 3 zespoły biegłych są tożsame. Wnioskodawca jest osobą z rozpoznaną chorobą psychiczną – uporczywymi zaburzeniami psychotycznymi i ma zniesioną zdolność do kierowania swoim postępowaniem.

Sąd oddalił wnioski o przesłuchanie świadków Z. C. (1) i N. K. (1) z uwagi na fakt, iż okoliczności na które mieliby świadkowie zostać przesłuchani zostały już wystarczająco wyjaśnione na podstawie innych dowodów zebranych w sprawie, a nadto świadek N. K. miałaby zeznawać na okoliczności opinii biegłych, co jest niedopuszczalne. Sąd oddalił też wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub kolejnej opinii innych biegłych. Wnioskodawca kolejny raz kwestionuje opinię biegłych z uwagi na fakt, iż jest ona niekorzystna dla niego. Zarzuty podnoszone przez wnioskodawcę stanowią jego subiektywną ocenę opinii i nie zawierają merytorycznych argumentów, które mogły stanowić podstawę jej podważenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy wskazał, że wniosek o uchylenie ubezwłasnowolnienia lub o zmianę ubezwłasnowolnienia całkowitego na częściowe nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 § 1 k.c. osoba pełnoletnia może być ubezwłasnowolniona częściowo z powodu choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych, w szczególności pijaństwa i narkomanii, jeżeli stan tej osoby nie uzasadnia ubezwłasnowolnienia całkowitego, lecz potrzebna jest jej pomoc do prowadzenia jej spraw. Zgodnie z art. 13 § 1 k.c. osoba, która ukończyła lat trzynaście, może być ubezwłasnowolniona całkowicie, jeżeli wskutek choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych, w szczególności pijaństwa lub narkomanii, nie jest w stanie kierować swym postępowaniem. Dla orzeczenia ubezwłasnowolnienia konieczne jest zaistnienie dwóch przesłanek tj. przesłanki natury medycznej i przesłanki natury celowościowej.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że wnioskodawca od wielu lat jest leczony psychiatrycznie. Z powodu zaburzeń psychicznych podejmował w przeszłości decyzje i działania, które wywoływały niekorzystne skutki zarówno w sferze majątkowej (doprowadził do zadłużenia mieszkania, czego efektem była eksmisja) jak i osobistej (dopuszczał się przestępstwa, stracił pracę, nie płaci alimentów). Wnioskodawca wielokrotnie był hospitalizowany, nie zawsze wyrażał zgodę na pobyt w szpitalu psychiatrycznym. Część hospitalizacji była przymusowa w oparciu o postanowienie wydane przez sąd opiekuńczy. Po wypisaniu ze szpitala wnioskodawca nie leczył się zgodnie ze wskazaniami lekarzy, co powodowało pogorszenie jego stanu zdrowia i konieczność kolejnej hospitalizacji.

Sąd I instancji nie miał wątpliwości, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie wykazał, aby ustała którakolwiek z przesłanek- medyczna lub celowościowa - co mogłoby skutkować zmianą postanowienia z dnia 13 lipca 2010 r. U wnioskodawcy nadal występują zaburzenia urojeniowe, nie ma on świadomości swojej choroby a tym samym nie widzi potrzeby leczenia. Wnioskodawca nie ma realnego rozeznania co do możliwości funkcjonowania w przypadku uchylenia ubezwłasnowolnienia. Jego twierdzenia co do możliwości utrzymania się ze świadczenia w kwocie 600 zł miesięcznie, możliwości zamieszkania ze znajomą, szukania pracy i podjęcia działań zmierzających do uzyskania lokalu socjalnego są życzeniowe. Od kilkunastu lat wnioskodawca nie pracuje. Jego stan zdrowia nie daje podstaw do przyjęcia, iż byłby w stanie podjąć a przede wszystkim utrzymać pracę. W związku z tym, iż swoim postępowaniem doprowadził on do utraty mieszkania – nie pokrywał opłat - po ewentualnym opuszczeniu placówki nie miałby gdzie zamieszkać. Wieloletni okres hospitalizacji a następnie pobytu w DPS, gdzie ma zapewnione wszystkie potrzeby, daje wnioskodawcy złudne poczucie swoich możliwości sprawczych po opuszczeniu placówki. Wnioskodawca jest bezkrytyczny wobec swoich pomysłów na funkcjonowanie poza placówką. Uczestniczka zaś z uwagi na swój wiek i stan zdrowia nie jest w stanie udzielić synowi pomocy. Niniejsza sprawa toczyła się przez 4 lata . W tym czasie wnioskodawca był badany przez trzy różne zespoły biegłych, w różnych przedziałach czasu. Pomimo upływu czasu nie zaszły żadne zmiany w stanie zdrowia wnioskodawcy i jego zdolności do podejmowania decyzji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 100 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 4 i § 14 ust. 1 pkt. 27 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca J. Z. zaskarżając je w całości i zarzucał naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny dowodów przez oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczenie i przesłuchanie świadków dr N. K. (3) (lekarza ZOL w P., która najdłużej miała kontakt z Wnioskodawcą i prowadziła obserwację Wnioskodawcy) oraz Z. C. (2), kolegi Wnioskodawcy, który miał szeroką wiedzę o osobie i zachowaniu Wnioskodawcy, jako dowodów istotnych, mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy;
2. art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez brak wykazania przez sąd przyczyn, dla których sąd oparł się na konkretnych dowodach (opiniach biegłych), brak przedstawienia argumentacji w zakresie decyzji sądu co do wiarygodności dowodów i brak logicznego i spójnego wyjaśnienia umożliwiającego kontrolę rozstrzygnięcia;
3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 553 k.p.c. poprzez brak merytorycznej kontroli opinii psychologiczno-psychiatrycznych wydanych przez biegłych w niniejszej sprawie i arbitralne przyjęcie tez biegłych, które nie zostały uzasadnione i przez to oparcie ustaleń faktycznych na podstawie opinii, które nie spełniały konstytucyjnych wymagań opinii wydawanych w oparciu o dyspozycję art. 553 § 2 k.p.c.;
4. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie w znacznej części zeznań świadka A. D., z których wynika, że J. Z. jest osobą zaradną życiowo i samodzielną, mającą koncepcję poszukiwania pracy, rozumującą logicznie, potrafiącą załatwić swoje sprawy urzędowe oraz pozyskiwać środki na utrzymanie własnej osoby;

5. art. 13 § 1 k.c. przez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji brak uchylenia ubezwłasnowolnienia całkowitego lub zmiany ubezwłasnowolnienia całkowitego na częściowe w sytuacji, gdy zebrane w sprawie dowody nie wskazują jednoznacznie na brak możliwości kierowania przez Wnioskodawcę swoim postępowaniem a samo istnienie choroby psychicznej nie jest wystarczającą okolicznością do oddalenia zgłoszonego wniosku;

6. § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) oraz § 6a. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 października 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przez ich niezastosowanie.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i uwzględnienie wniosku o uchylenie ubezwłasnowolnienia całkowitego, ewentualnie zmianę ubezwłasnowolnienia całkowitego na częściowe, zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. R. M. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w wysokości 6- krotności stawki minimalnej według norm prawem przepisanych wraz z obowiązującą stawką VAT, ewentualnie uchylenie postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego i kosztach nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu na rzecz r. pr. R. M. w wysokości 6 - krotności stawki wraz z obowiązującą stawką VAT oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części. Nadto wniósł o przyznanie na rzecz pełnomocnika z urzędu radcy prawnego R. M. kosztów pomocy prawnej z urzędu według norm prawem przepisanych wraz z obowiązującą stawką VAT, które nie zostały opłacone w całości ani w części za postępowanie przed Sądem II instancji.

Dodatkowo wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych w treści apelacji, w szczególności dokumentacji medycznej na okoliczności wskazane w treści apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 par. 2 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że dowody z dokumentów wskazane w apelacji nie stanowią nowych dowodów, lecz dokumentację, która złożona została do akt przed sądem I instancji, lecz w ocenie skarżącego nie została poddana przez ten sąd właściwej analizie. Sąd I instancji nie oddalił wniosku o przeprowadzenie dowodu z w/w dokumentów, a dopuszczając dowód z opinii biegłych wskazał te dokumenty jako materiał, który biegli powinni uwzględnić przy wydawaniu opinii. Ponowne dopuszczanie dowodu z w/w dokumentów przez sąd II instancji było w tych okolicznościach zbędne.

Zarzut naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. jest chybiony. Sąd I instancji wnikliwie ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy i wyciągnął z niego wnioski zgodne z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Zeznania świadków A. D. i Z. C. (2), którzy nie posiadają wiadomości specjalnych z zakresu psychiatrii i psychologii nie mogą stanowić przeciwwagi dla opinii biegłych i nie przemawiają za przyjęciem, że konkluzja biegłych jest nietrafna, natomiast doktor N. K. (3) - lekarz ZOL w P., zawarła diagnozę lekarską i wyniki przeprowadzonej przez siebie obserwacji wnioskodawcy w historii choroby załączonych do akt, zatem słuchanie jej w charakterze świadka na w/w okoliczności było zbędne. Należy również dodać, że biegli sądowi osobiście przeprowadzili badanie wnioskodawcy w DPS C. w dniu 12.11.2018r. i wzięli pod uwagę aktualny stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy a nie tylko stan opisany w historiach jego choroby. Doktor N. K. (1), nie zna aktualnego stanu psychicznego wnioskodawcy.

Nie ma podstaw do przyjęcia, że sąd I instancji oparł się wyłącznie na opiniach biegłych, pomijając pozostały materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, oraz że nie przeprowadził merytorycznej kontroli opinii psychologiczno-psychiatrycznych. Nie jest również prawdą, że opinie biegłych nie spełniały konstytutywnych wymagań opinii

wydawanych w oparciu o dyspozycję art. 553 § 2 k.p.c. i że przyjęte przez biegłych tezy mają charakter arbitralny. Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii trzech niezależnych zespołów biegłych. Konkluzja wskazana przez każdy z tych zespołów była taka sama, przy czym najbardziej miarodajna, wyczerpująca i aktualna jest opinia J. N. i S. S.. Biegli analizowali dokumentację lekarską wnioskodawcy znajdującą się w aktach sprawy oraz osobiście zbadali wnioskodawcę, między innymi w DPS C. w listopadzie 2018r.

Konkluzja biegłych, iż wnioskodawca przejawia deficyt krytycyzmu poznawczego w ocenie własnego stanu psychicznego i możliwości samodzielnej egzystencji, że nie ma poczucia choroby i nie przyznaje się do niej a co za tym idzie, że istnieje ryzyko, iż poza placówką zaprzestanie leczenia farmakologicznego, które jest niezbędne (tak m. innymi opinia psychiatry J. N. i psychologa S. S. k.669 tom 4), znajduje potwierdzenie w wypowiedziach wnioskodawcy podczas przesłuchania w charakterze strony przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy w (...) 9 lipca 2018r. Wnioskodawca powiedział wówczas: „Mam zdiagnozowaną chorobę zaburzenia urojeniowe. Nie do końca zgadzam się z tą diagnozą. Nie widzę potrzeby leczenia tej choroby”. Wnioskodawca nie zna nazw lekarstw, które przyjmuje i nie wie jak są dawkowane (k. 28 akt Cps 43/18). Zeznał: „Nie znam wszystkich nazw lekarstw, które przyjmuję. Rano dwa lekarstwa, w południe dwa a wieczorem chyba cztery. Dwa się powtarzają albo trzy”. Nie wie na czym polega praca chroniona i gdzie szukać zatrudnienia, chciałby pozostać w DPS w C..

W subiektywnej ocenie wnioskodawcy, jego stan psychiczny jest dobry, ustąpiła produkcja nowych treści urojeniowych. Zdaniem biegłych ustąpienie produkcji nowych treści urojeniowych nastąpiło pod wpływem leków i nie stanowi o ustąpieniu choroby (k.720). Wnioskodawca musi kontynuować leczenie (k.26 Cps 84/18). Brak jest podstaw do przyjęcia, że aktualny stan psychiczny wnioskodawcy nosi cechy utrwalonej i ustabilizowanej zdolności do samodzielnego kierowania swoim postępowaniem i prowadzenia swoich spraw (k.720 i k.24 Cps 84/18). Wnioskodawca cierpi na przewlekłą chorobę psychiczną pod postacią uporczywych zaburzeń urojeniowych, aktualnie z nasileniem objawów negatywnych. Funkcjonuje dobrze na terenie placówki w uporządkowanym środowisku i pod kontrolą leczenia farmakologicznego. Nie jest w stanie kierować swoim postępowaniem między innymi ze względu na deficyt krytycyzmu poznawczego w ocenie własnego stanu psychicznego i możliwości samodzielnej egzystencji. W odniesieniu do przeszłości nie wiąże objawów chorobowych z wydarzeniami, które miały miejsce, za przyczynę opuszczenia mieszkania przez matkę i lokatorów uznaje negatywne działania ze strony lokatorów. Uważa, że to było przyczyną tego, że został sam i stracił mieszkanie, choć w rzeczywistości to on doprowadził do wyprowadzenia się matki z domu na skutek jego agresywnych zachowań pod wpływem urojeń oraz do zadłużenia mieszkania. Zeznając przed sądem powiedział, że jedyne jego długi to długi alimentacyjne „żadnych innych długów nie mam” oraz „było zadłużenie czynszowe, ale to spadło na matkę, bo ona była głównym najemcą, matka już tam też nie mieszka” (k.28 Cps 43/18). Ma życzeniowe podejście do życia, nie ma zdolności rozsądnej oceny otaczających go zjawisk i własnego postępowania. Demonstruje potrzebę pozytywnej autoprezentacji oraz formułuje plany o nieadekwatnym charakterze (k.24-26 Cps 84/18 i k.669 akt V ACa 261/20). Fakt, że jest osobą samoobsługową w zakresie codziennej toalety czy spożywania posiłków nie jest wystarczający do przyjęcia, że jest zdolny funkcjonować w sposób samodzielny. Wydaje mu się, że łatwo znajdzie pracę oraz, że poradzi sobie „bo inni sobie radzą”. W chwili badania miał 58 lat, obecnie ma 60 lat i perspektywa, że z jego schorzeniem i w jego wieku znajdzie pracę umożliwiającą mu zaspokojenie potrzeb egzystencjalnych, w sytuacji gdy nie ma gwarancji, że będzie systematycznie zażywał leki i że nie nastąpi nawrót urojeń, może być oceniona wyłącznie jako myślenie życzeniowe.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko sądu I instancji odnośnie rzetelności i fachowości opinii biegłych. Nie ma podstaw do przyjęcia, że konkluzja postawiona przez biegłych jest wadliwa. Wnioskodawca odrzuca fakt bycia chorym, co zagraża kontynuacji leczenia w sytuacji gdyby opuścił placówkę, w której przebywa oraz grozi nawrotem treści urojeniowych. Prezentowane przez niego myślenie życzeniowe przejawia się w wizji optymistycznego scenariusza w miejsce odwoływania się do faktów i racjonalności. Nie orientuje się w sprawach mieszkaniowych i finansowych, nie nawiązuje relacji z innymi ludźmi, jest wycofany społecznie (opinia k.670-671v). Wnioski biegłych wynikają z wiedzy medycznej dotyczącej przebiegu choroby psychicznej jaką są uporczywe zaburzenia urojeniowe, które wymagają stałego leczenia farmakologicznego, oraz z przebiegu badania wnioskodawcy i treści przez niego wypowiedzianych. Choroba wnioskodawcy powoduje psychotyczne zniekształcenie świata zewnętrznego

i ukierunkowuje aktywność wnioskodawcy na realizację celów spójnych z tym zniekształceniem. Logika działania wnioskodawcy jest uwarunkowana zniekształconym chorobowo przeżywaniem świata zewnętrznego. Świat przeżyć i postrzegania otoczenia wnioskodawcy pozostaje niespójny, fragmenty realne nie są oddzielane od przeżyć psychotycznych. Dotyczy to także przeżywania siebie jako osoby zdolnej do sprawczego działania, które w rzeczywistości pozostaje warunkowane zaburzeniami myślenia (k.718 -720). Biegli nie dopatrzili się obszarów, w których pozostawałoby zasadne zniesienie pomocy, jaką zapewnia wnioskodawcy instytucja ubezwłasnowolnienia (k.720), dlatego Sąd Apelacyjny nie dopatrzyl się naruszenia przez sąd I instancji art. 13 par. 3 k.c. a tym samym nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 par. 2 k.p.c. oddalił ją.

Brak było również podstaw do zmiany rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu.

Pełnomocnik ustanowiony został 3.08.2015r. (k.4). Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490 oraz z 2015. Poz. 617 i 1078.) par. 6a ust. 1 pkt 6 stawki minimalne w sprawach o ubezwłasnowolnienie wynoszą 240 zł. Zgodnie z par. 2 ust. 1 tego rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy radcy prawnego, a także charakter sprawy i wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zaś zgodnie z ustępem 2 tego paragrafu, podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

Sąd I instancji zasądził na rzecz radcy prawnego 360 zł. plus VAT a więc 1,5 stawki minimalnej i w ocenie Sądu Apelacyjnego wynagrodzenie to uwzględnia nakład pracy włożony przez pełnomocnika w rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Sprawa nie miała charakteru skomplikowanego a jej rozstrzygnięcie uwarunkowane było przede wszystkim stanem zdrowia psychicznego wnioskodawcy i oceną tego stanu wymagającą wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłych psychiatrę i psychologa.

O kosztach postępowania apelacyjnego należnych pełnomocnikowi wnioskodawcy ustanowionemu z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (j. t. Dz. U. z 2019r. poz. 68) par. 16 ust. 1 pkt 2, par.14 ust. 1 pkt 27 i par. 4 ust. 3

Przemysław Kurzawa Robert Obrębski Ewa Kaniok